

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság
67. Pf. 640.653/2013/7.

16

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG TÁJÉKOZTATÓ IRODA 3.	
ÜGYSZÁM KEZDŐIRATON:	
ÉRKEZÉS MÓDJA: POSTÁN / E-MAILLEN / GYUJTÓLADA / FAXON	
ÉRK.: 2014 -04- 1 1	
PÉLDÁNY:..... FELZET:.....	
MELLÉKLET:..... KOZTUK:.....	
ÜGYSZÁM: UTÓIRATON:	

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság

által képviselt

Summit Pénzügyi Zrt. (1095 Budapest, Máriássy u. 5.) **felperesnek**

a dr. Gerencsér Éva ügyvéd (1033 Budapest, Flórián tér 4-5.) által képviselt
alperes ellen

kölcsön iránt indított perében a **Pesti Központi Kerületi Bíróság** 4.P.305.150/2012/14. sorszámú ítélete ellen a felperes 15. sorszám alatti fellebbezése és az alperes Pf. 3. sorszám alatti csatlakozó fellebbezése folytán meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül **190.500,-** (száz kilencven ezer ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

INDOKOLÁS

Az **elsőfokú bíróság ítéletével** a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 94.132.- Ft perköltséget.

Ítéleti tényállásaként rögzítette, hogy a felperes pénzügyi vállalkozás részére a perben nem álló gépjármű márkakereskedő cég, a Kft. végzett ügynöki szerződés alapján pénzügyi szolgáltatás közvetítésére vonatkozó pénzügyi ügynöki tevékenységet. Az ügynöki szerződés mellékletében a Kft. a felperes hozzájárulásával meghatalmazást adott az ott felsorolt alkalmazottainak a képviseleti joga gyakorlására. Az alperes a Kft. márkakereskedő által eladásra kínált típusú gépkocsi vételárát a felperes által

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG 8. CSOPORTJA	
FŐLAJSTORSZÁM KEZDŐIRATON:	
ÉRKEZÉS MÓDJA: POSTÁN / E-MAILLEN / GYUJTÓLADA / FAXON	
ÉRK.: 2014 -04- 1 4	
PÉLDÁNY:..... IV:.....	
MELLÉKLET:..... KOZTUK:.....	
FŐLAJSTORSZÁM: 305150/12	
UTÓIRATON:	

nyújtott kölcsönből kívánta finanszírozni. Ennek érdekében a márkakereskedő üzlethelyiségében az alperes és a felperes nevében eljáró Kft meghatalmazott japán yen alapú fogyasztási kölcsönszerződést készítettek. Az okiratokat az alperes, valamint a Kft. meghatalmazott nevében a képviseleti joggal nem rendelkező alkalmazott írta alá. Ezzel egyidejűleg aláírásra került egy olyan tartalmú okirat, mely szerint a felperes és az alperes ig terjedő időre opciós jogot alapítanak a gépkocsira.

A felek -én aláírt okirathban a kölcsönszerződést módosították azzal, hogy a törlesztőrészek után kalkulált árfolyam-korrekció összegét alperes a futamidő végén egy összegben köteles megfizetni.

Alperes a törlesztőrészlet fizetési kötelezettségének teljes körűen nem tett eleget, ezért felperes -án keltezett és alperes részére -án kézbesített levelében azonnali hatályú felmondónyilatkozatot közölt az alperessel. Ezt követően -án kelt, -én kézbesített levelében az opciós jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozatot tett, majd a gépjárművet alperes távollétében felperes megbízottja -én elszállította.

Felperes módosított keresetében elsődlegesen Ft és ennek -tól a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeres mértékének megfelelő mértékű késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni alperest, keresetét az alperessel kötött kölcsönszerződésre, valamint a Ptk. 321. § (1) bekezdésére alapítva. Másodlagosan - az alperesi érvénytelenségi kifogásra tekintettel - az érvénytelenség Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c), d) és e) pontjaiban nevesített okainak kiküszöbölése iránt terjesztett elő kereseti kérelmet.

Alperes érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és felperes perköltségben marasztalását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a kölcsönszerződés érvényesen nem jött létre a Ptk. 217. § (1) bekezdése alapján, mert a Hpt. 210. § (1) bekezdésében előírt írásbeli alak hiányzik, a felperes nevében aláíró személy érvényes meghatalmazásának hiányában. Másodlagosan előterjesztett érvénytelenségi kifogásait arra alapította, hogy a teljes kölcsönszerződés semmis a Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c), d) és e) pontjai alapján. Ellenezte a felperes másodlagos kereseti kérelmében kért érvényessé nyilvánítást azon az alapon, hogy a felek szerződéses akaratának utólagos pótlásával az érvénytelenségi okok nem küszöbölhetőek ki. Vitatta továbbá a kereset összegszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak ítélte.

A 2/2010. (VI.28.) PK vélemény iránymutatásai alapján elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes által érvényesített jog alapjául állított kölcsönszerződés létrejött-e érvényesen írásbeli alakban a felek között.

Rámutatott, hogy a Ptk. 217. § (1) bekezdése szerint jogszabály a szerződésre meghatározott alakot szabhat. Az alakiség megsértésével kötött szerződés – ha jogszabály másként nem rendelkezik – semmis. Az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) szerződéskötéskor is hatályban volt 210. § (1) bekezdése

szerint a pénzügyi intézmény pénzügyi és kiegészítő pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződést csak írásban vagy minősített elektronikus aláírással ellátott elektronikus okirat formájában köthetett. Rámutatott, hogy az írásbeli alakhoz az okirat aláírása általános elvárás. Kifejtette, hogy a Ptk. 219. § (1) bekezdése alapján felperes a jognyilatkozatot meghatalmazott útján is tehetné, a meghatalmazáshoz azonban a Ptk. 223. § (1) bekezdése szerint olyan alakszerűségek voltak szükségesek, amelyeket jogszabály a meghatalmazás alapján megköthető szerződésre előírt. A felperes által becsatolt ügynöki szerződés értelmében a gépjármű-márkakereskedő, mint megbízott jogosult volt a felperes nevében és javára a fogyasztási kölcsönszerződés megkötésére. Ugyancsak feljogosíthatta írásban a felperes megbízó hozzájárulásával az ügynöki szerződés mellékletében az ilyen jogcselekményre vonatkozó aláírási joga gyakorlására a szervezeti képviseleti joggal egyébként nem rendelkező alkalmazottait. A perbeli szerződést aláíró alkalmazottnak azonban nem volt meghatalmazása, vagyis álképviselőként járt el.

Kiemelte, hogy az álképviselő által kötött szerződés csak akkor jön létre, ha azt a képviselt személy utólag jóváhagyja (Ptk. 221. §). A kölcsönösszeg rendelkezésre bocsátását, a szerződés nyilvántartásba vételét és a számlázás megkezdését, mint ráutaló magatartással kifejezett szándékot, az érvénytelenségi okot jelentő írásbeliség hiányának orvoslására nem fogadta el. Utólagos írásbeli jóváhagyásra pedig a peradatok nem utaltak.

Alaptalannak találta felperes hivatkozását a Ptk. 220. § (1) bekezdésébe foglalt vélelmezett képviselet szabályaira is, részben azért, mert a márkakereskedő üzletében nem tekinthető szokásos szerződésnek a közvetítő útján kötött fogyasztási kölcsönszerződés, részben pedig azért, mert az olyan szerződések megkötésénél, amelyek érvényességét jogszabály írásbeli alakhoz köti, a vélelmezett képviselő nem járhat el, csak a cégjegyzésre jogosult szervezeti képviselő vagy az a személy, akinek erre írásbeli meghatalmazása van.

Mindezek alapján megállapította, hogy az alperes által elsődlegesen megjelölt, a Ptk. 217. § (1) bekezdésére alapított semmisségi kifogás alapos, a kölcsönszerződés a jogszabályban előírt alak hiánya miatt érvénytelen. Az elsődlegesen hivatkozott érvénytelenségi ok fennállta miatt szükségtelennek találta a másodlagosan felhozott érvénytelenségi okok és a kereset összecszerűségének vizsgálatát, ezért azt mellőzte. Megjegyezte azonban, hogy mindenben osztotta a Kúria Gfv.VII.30.078/2013/14. számú közbenső ítéletében foglaltakat a Hpt. 213. § (1) bekezdésébe ütközés vonatkozásában.

Az érvénytelenségi okok kiküszöbölésére irányuló másodlagos kereseti kérelemmel kapcsolatban rámutatott arra, hogy a Ptk. 237. § (2) bekezdése a szerződés érvényessé nyilvánítását akkor teszi lehetővé, ha az érvénytelenség oka megszüntethető. Az érvényessé nyilvánítás azonban nem járhat a szerződés tartalmának kiegészítésével, a szerződés létrehozására irányuló akaratnyilatkozat ugyanis a bíróság ítéletével sem pótolható.

Tekintettel arra, hogy a felek egyike sem kérte kereseti, illetve viszontkereseti kérelem formájában a Ptk. 237. §-ban foglalt jogkövetkezmények alkalmazását a Hpt. 210. § (1) bekezdésében megszabott alak mellőzése miatti semmisség megállapítása esetére, ezért a felperes keresetét jogalap hiányában

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság

67. Pf. 640.653/2013/7.

4

elutasította. Pervesztes felperest a Pp. 78. § (1)-(2) bekezdése alapján kötelezte a perköltség viselésére.

Az ítélet ellen felperes terjesztett elő fellebbezést, melynek pontosított tartalma szerint elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával az alperes kereseti kérelme szerinti marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a Ptk. 237. § (2) bekezdése alapján az érvénytelenség jogkövetkezményének alkalmazását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság nyilvánítsa érvényessé a kölcsönszerződést. Harmadlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Kérte továbbá alperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását, az ügyvédi munkadíj iránti igényét a vonatkozó IM r. általános szabályaira alapította azzal, hogy jogi képviselője áfa viselésére köteles.

Az elsődleges fellebbezési kérelem vonatkozásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a megállapításra, hogy az álképviselő által kötött szerződés csak írásbeli jóváhagyás által jön létre. Álláspontja szerint a Ptk. 223. §-ba foglalt alaki követelmények kizárólag a meghatalmazásra vonatkoznak, annak az álképviselő utólagos jóváhagyására történő kiterjesztő értelmezése nem lehetséges. Az ezen szakaszhoz fűzött kommentár kifejezetten kimondja, hogy a jóváhagyás ráutaló magatartással megadható. Az álképviselői eljárás utólagos jóváhagyásának célja, hogy a képviseleti jog hiányából eredő akarati hibát orvosolja, amelyhez a Ptk. nem fűz alakiságot. Tévesnek állította az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a Hpt. 210. §-ba foglalt szerződésre vonatkozó írásbeliség követelménye azért nem érvényesült, mert az álképviselő jóváhagyása nem történt meg írásbeli nyilatkozattal. E körben kifejtette, hogy a szerződés írásbeli alakhoz kötését az a szándék indokolja, hogy a felek a szerződés lényeges feltételeiben írásban állapodjanak meg, ezzel is biztonságosabbá téve a jogviszonyt, mely követelmény a perbeli szerződés tekintetében érvényesült. Hivatkozott továbbá arra, hogy az elsőfokú eljárás során becsatolásra került a kölcsönszerződés módosítása, amelyet mind alperes, mind felperes két cégjegyzésre jogosult képviselője aláírt. A szerződésmódosítás pontos hivatkozást tartalmazott a kölcsönszerződésre, valamint a kölcsönszerződés módosítással nem érintett részeit hatályukban fenntartotta, így egyértelműen kitűnik belőle, hogy felperes írásban is jóváhagyta az álképviselő eljárását.

A vélelmezett képviselet körében előadta, hogy köztudomású tény, miszerint a gépjárművek megvételekor a fogyasztók nagy része finanszírozás céljából a márkakereskedésben akár kölcsön, vagy más típusú szerződést köt, így álláspontja szerint a kölcsönszerződés a márkakereskedés szokásos szerződésének minősül, a vélelmezett képviseletnek a Ptk. 220. § (1) bekezdése szerinti törvényi feltételi fennállnak.

Érvelése szerint súlyos eljárási szabály sértett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a felek nem kérték az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazását. Keresetében az alperest

fennálló tartozása összegének megfizetésére kérte kötelezni, a kereseti kérelemhez kötöttség pedig nem jelenti a jogcímhez való kötöttséget. Megállapítható, hogy követelésének érvényesítése érdekében nyújtotta be a keresetét, így a bíróságnak megkerülhetetlen kötelessége lett volna az érvénytelenség jogkövetkezményeinek vizsgálata.

Fellebbezésének kiegészítésében hivatkozott még arra, hogy a Hpt-ben foglalt érvénytelenségi okokra tekintettel másodlagosan kérte az érvénytelenség orvoslását, tehát egyértelmű nyilatkozatot tett az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazására vonatkozóan, másrészt pedig az alperessel szemben fennálló igényének érvényesítése érdekében nyújtott be marasztalási keresetét, így a Pp. 3. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak kötelessége lett volna a jogvitát elbírálni és ebben a körben a felek közötti elszámolásról dönteni. Alperes a felvett kölcsön összegével a szerződés érvényességének kérdéséről függetlenül tartozik, amelynek megfizetését jogalap nélküli gazdagodás jogcímén jogosult követelni a szerződés érvénytelensége esetén.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 3. § (3) bekezdésébe foglalt kötelezettségét, mikor nem tájékoztatta arról, hogy bizonyítania szükséges azt, hogy a kölcsönszerződés fennállása alatt írásban is jóváhagyta az álképviselő aláírását.

Érvelt továbbá azzal, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az érvénytelenség jogkövetkezményeiről szóló 1/2010. (VI.28.) PK véleményben foglalt és a Kúria közbenső ítéletében megerősített követelményeket is, melyek alapján köteles lett volna a szerződés érvényességének helyreállítását megkísérelni és figyelembe kellett volna vennie a felperes hallgatóságos, és a szerződésmódosítás által írásban megadott jóváhagyását.

Vitatta az elsőfokú bíróságnak a kölcsönszerződés Hpt. 213.§-ba foglalt követelményeknek való megfelelésével kapcsolatos megjegyzéseit azzal, hogy ezen érvénytelenségi okok orvosolhatóak, így azok fennállása esetén is köteles a bíróság megkísérelni a szerződés érvényességének helyreállítását.

Alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő az ítélet indokolásának megváltoztatása iránt, melyben a Hpt. szerződéskötéskor hatályban volt 213. § (1) bekezdés b), c), d) és e) pontjaira alapított érvénytelenségi kifogásának való helyt adást kérte. Perköltséget igényelt a vonatkozó IM r. általános szabályai szerint azzal, hogy jogi képviselője áfa viselésére köteles.

Fellebbezésének indokolásaként előadta, hogy a Hpt. 213. § a fogyasztóvédelemről szóló fejezetben helyezkedik el, ami a jogalkotó célját önmagában is kifejezi, a szabály célja tehát a fogyasztóvédelmi intézkedések maradéktalan betartása.

A Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjával kapcsolatban előadta, hogy a szerződésben a konkrét költségek felsorolásáról nem esik szó, ugyanakkor olyan költségek szerepelnek, amelyekről nem derül ki, hogy a THM számítása során felperes figyelembe vette-e. A felperes által az elsőfokú eljárás során csatolt 5. számú melléklet sem tartalmazza az összes költség összegét vagy az azokra

vonatkozó becslést, így a szerződés nem felel meg a hivatkozott rendelkezésnek, ugyanis a költségek felsorolása nem elegendő, azoknak az összegét, vagy ha a költség pontosan nem határozható meg, az arra vonatkozó becslést a szerződésbe bele kell foglalni.

A Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontjába ütközés kapcsán arra hivatkozott, hogy a szerződésből nem derül ki, hogy a 224.- Ft havi korrekció mi alapján, milyen százalékos arányban felszámolt költség, azt milyen mutatók határozzák meg. Utalva a Kúria közbenső ítéletében foglaltakra előadta, hogy a vételi és eladási árfolyamok alkalmazásából eredő teher olyan költségnek minősül, amelyet a c) pont szerint a szerződésben fel kell tüntetni és rögzíteni kell az árfolyamrés éves százalékos mértékét is. A perbeli szerződésben ez a költség nem került feltüntetésre, így a c) pont alapján is semmis.

A 213. § (1) bekezdés d) pontjával kapcsolatban előadta, hogy a hiteldíj-módosítás feltételei, körülményei akkor vannak részletesen meghatározva, ha a fogyasztó számára kitűnik, hogy mely – objektív mércével meghatározható – tényezők változása esetén, milyen mértékben módosul a hiteldíj. A szerződés ezen tényezőket nem határozza meg, a „pénzpiaci változások” rögzítése nem egyértelmű meghatározás, mivel nem állapítható meg, hogy mely pénzpiac, milyen változása alapján módosítható és milyen mértékben a hiteldíj, így a szerződés a c) pontba ütközése okán is semmis.

A Hpt. 213. § (1) bekezdés d) pontjával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a szerződésből nem derül ki, hogy a törlesztőrészlet mértékének megállapításakor a Raiffeisen Bank Zrt. által közzétett többféle árfolyam közül melyik árfolyamot veszi alapul a felperes, ezért nem egyértelműen meghatározott, hogy mennyi a törlesztőrészlet összege. A szerződésnek fő szabály szerint valamennyi törlesztőrészlet összegét tartalmaznia kell. Amennyiben azt a szerződéskötés időpontjában konkrétan meghatározni nem lehet, úgy egyértelműen, pontosan és minden részletre kiterjedően tartalmaznia kell azt a módszert, amelynek alapján a törlesztőrészlet kiszámítható. A perbeli szerződés álláspontja szerint ennek nem felel meg, így az e) pont alapján is semmis. Hivatkozott még arra, hogy a felperes által csatolt törlesztési táblázat a felek által nincs aláírva, így nem volt a felek között írásbeli megállapodás a törlesztőrészletekről, amely a jogszabályi rendelkezés alapján a perbeli szerződés kötelező tartalmi eleme.

Felperes az alperesi csatlakozó fellebbezésre vonatkozó ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a felek között érvényesen létrejött szerződés a Hpt. 213. § b), c), d) és e) pontjaiban foglaltaknak megfelelő, e körben megismételte az elsőfokú eljárásban előadott álláspontját.

Alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult.

Az elsődleges fellebbezési kérelemmel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a szerződést képviselői jogosultsággal nem rendelkező személy írta alá, mely alaki hiba utólagosan már nem orvosolható. Az álképviselői eljárás utólagos jóváhagyásának célja, hogy az akarat hiábát orvosolja, jelen esetben azonban alaki hibáról van szó, így nem jöhet szóba az utólagos jóváhagyás. Erre figyelemmel nincs jelentősége annak sem, hogy történt egy szerződésmódosítás, melyet felperes cégszerűen aláírt.

A Hpt-ben rendelt kötelező írásbeliség miatt a vélelmezett képviselő nézete szerint fel sem merülhet.

Álláspontja szerint nem sértett az elsőfokú bíróság eljárási szabályt, amikor az érvénytelenség általános jogkövetkezményét, vagyis azt, hogy az ilyen ügyletre nem lehet jogot alapítani, hivatalból alkalmazta és elutasította a felperes követelését, utalva az 1/2010. (VI.28.) PK vélemény 2. pontjára. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárás során felperes a Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c), d) és e) pontjaira alapított érvénytelenségi kifogással kapcsolatban terjesztett elő érvényessé nyilvánítási kérelmet, a Ptk. 217. § (1) bekezdésére alapított érvénytelenségi kifogás tekintetében nem. Ugyanakkor ezen alaki hiba nem is küszöbölhető ki.

A jogalap nélküli gazdagodásra vonatkozóan pedig a Pp. 121. § (1) bekezdés e) pontjában rögzítettek szerinti határozott kereseti kérelem nem került előterjesztésre.

Érvelése szerint a Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c), d) és e) pontjaira vonatkozó érvénytelenségi okok nem orvosolhatók, figyelemmel az 1/2010. (VI.28.) PK vélemény 5. pontjában foglaltakra. Mindezeket túl hivatkozott arra, hogy a szerződést felperes felmondta, felmondott szerződés esetén pedig fogalmilag kizárt az érvényessé nyilvánítás (BH1998.226).

A felperesi fellebbezés és az alperesi csatlakozó fellebbezés is alaptalan.

A másodfokú osztotta az elsőfokú bíróság érdemi döntését az alábbi, részben eltérő indokolással.

A felperes által sem vitatottan a márkakereskedés, mint pénzügyi ügynök részéről eljáró nem volt a perbeli szerződés aláírására vonatkozó joga. Az elsőfokú bíróság helytálló megállapítása szerint a Hpt. 210. § (1) bekezdése szerinti írásbeli alakhoz az okirat aláírása általános elvárás. Az okirat szabályszerű aláírásának hiányában a Hpt. szerinti kötelező írásbeliség sérült, ami olyan alaki hiba, ami a Ptk. 217. § (1) bekezdése szerint a szerződés érvénytelenségét eredményezi.

A Ptk. 217. §-hoz fűzött kommentár szerint amennyiben a szerződésre jogszabály érvényességi kellékként meghatározott alakiséget rendel, úgy az alaki hiba az utólagos, megfelelő alakiséggel történő írásba foglalással sem orvosolható.

Jelen esetben a Hpt. 210 § (1) bekezdésében írt kötelező írásbeliség megsértése miatt a szerződés nem akarati, hanem alaki hibában szenved, ekként az álképviselő szabályainak alkalmazása, e körben pedig az utólagos jóváhagyás kérdése fel sem merülhet, mivel az kizárólag az akarati hiba orvoslásának az eszköze. A peradatokból megállapíthatóan a felperes akarata pedig a perbeli szerződés megkötésére kiterjedt. Az álképviselő szabályainak alkalmazhatósága hiányában nem volt jelentősége tehát annak, hogy felperes akár ráutaló magatartással, akár írásban eljárását jóváhagyta-e.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes által 8/F/16 alatt csatolt szerződés-módosítás 1. pontjában a felek mindössze annyit rögzítettek, hogy közöttük fogyasztási kölcsönszerződés jött létre, annak tartalmát – lényegi elemeit – azonban a szerződés-módosítás nem

tartalmazza. Erre tekintettel pedig a szerződés-módosítás a felek között létrejött önálló szerződésnek sem volt tekinthető.

A Ptk. 220. § (1) bekezdése szerinti vélelmezett képviselő körében a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság által kifejtett indokokat, azokra csupán visszautal, szükségtelen megismétlésüket mellőzve.

Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a felperes elsődleges kereseti kérelmét a felek között általa állítottan érvényesen létrejött kölcsönszerződésre alapította, másodlagos kereseti kérelmében a Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c), d) és e) pontjai megsértésének megállapítása esetén az érvénytelenség okainak a kiküszöbölését kérte. Felperes a Hpt. 210. § (1) bekezdésének megsértése folytán fennálló alaki hiba miatti érvénytelenség jogkövetkezményeinek a Ptk. 237. § szerinti levonására irányuló kérelmet nem terjesztett elő.

Megjegyzi a másodfokú bíróság az EBH 2006. évi 1422. számú eseti döntésre utalással, hogy bár a bíróság a kereseti jogcímhez nincs kötve, kötve van azonban a felek által előadott tényállításokhoz, döntését a kereseti kérelem és ellenkérelem korlátai között hozhatja meg. Felperes pedig marasztalásra irányuló elsődleges kereseti kérelme vonatkozásában a szerződés érvényes létrejöttét állította és keresetét erre alapította, ugyanakkor az alaki okból érvénytelen szerződésre vonatkozó marasztalási kérelmet nem terjesztett elő.

Fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a Pp. 215. §-ában és az 1/2010. (VI.28.) PK vélemény 2. pontjában foglaltak szerint nem sértett eljárási szabályt, amikor az érvénytelenség további jogkövetkezményeit nem alkalmazta.

Ami pedig az alperesi csatlakozó fellebbezést illeti, az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte a Hpt. 213. §-ára alapított érvénytelenségi okok vizsgálatát. Kiemeli a másodfokú bíróság e körben, hogy a tartalmi érvénytelenségi okok vizsgálata csak a felek között érvényesen létrejött szerződés vonatkozásában lehetséges, az alaki okból érvénytelen szerződés tartalma irreleváns. Erre tekintettel az alperes csatlakozó fellebbezése nem volt alapos.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Sem a felperes fellebbezése, sem az alperes csatlakozó fellebbezés nem vezetett eredményre. A felperesi fellebbezés perértékét 1.482.389.- Ft-ban, míg alperesnek az ítélet indokolására vonatkozó csatlakozó fellebbezése perértékét a meg nem határozható pertárgyérték alapulvételével az 1990. évi XCIII. tv. 39. § (3) bekezdés b) pontja alapján 300.000- Ft-ban állapította meg a másodfokú bíróság. Ezen perértékekre figyelemmel a pernyertesség-pervesztesség aránya alperes javára kedvezőbben 80-20%-ban állapítható meg. A másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte felperest a teljes fellebbezési perérték (1.782.389.- Ft) alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és (5) bekezdése és 4/A §-a szerint számított ügyvédi munkadíjnak a pernyertességi

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság

67. Pf. 640.653/2013/7.

9

arány különbözeteként megállapított és a (6) bekezdés alapján a kifejtett jogi képviselői tevékenységgel arányban állóan mérsékelt 150.000.- Ft + áfa, azaz 190.500.- Ft-ból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2014. március 20.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

www.HitelSikerek.hu